

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.

CAP DE REDACCIÓ: Joan Vila i Triadó.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Miquel Albero-la, Vicent Lafora, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià, Rafa Gil (*Fotògraf*) i Lola Carrasco (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.

CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Ismael Belda (Alacant), Pere Codonyan (Perpinyà), Judit Casaprima (Lleida).

RÚBRICUES: Jordi Ballo, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Vicent Partal, J. J. Pérez Benlloch, Ferran Torrent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, A. Alfaro, L. Bonda, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Busé, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, X. Fuster, C. Gàmez, J. L. Guarnier, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Jativa, J. M. Lloró, J. Marí, X. Mingué, J. F. Mira, J. Morell, J. M. Oleaque, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarrà.

COL·LABORADORS GRÀFICS: S. Llosà, V. Navarro, D. Orrit i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Pole Position (Catalunya) (93) 302 26 61. Fax: (93) 317 83 45. Intermedia, SA (Madrid) (91) 319 06 51. Fax: (91) 310 66 22.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES: Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Añón.

IMPRESSIÓ: Rotogràfica Valenciana SAL.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Control difusió:

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Vents renovadors

La setmana passada, el president de la Generalitat de Catalunya visitava Palma de Mallorca, convidat per la Confederació d'Associacions Empresariales (CAEB) i l'Obra Cultural Balear. No era una visita oficial, ni tampoc era la primera vegada que el president Pujol visitava l'illa. Però sí que era la primera vegada que aquest viatge, igual que la visita de Pujol fa uns mesos a València, prenia una significació rellevant.

Jordi Pujol reconeixia, com va fer en el seu moment a València, que la relació entre Balears i el Principat de Catalunya no era la que podria ser i que la responsabilitat que això anara d'aquesta manera sovint era el resultat d'una cautela excessiva. També es posava sobre la taula la necessitat que aquestes cauteles desapareguen i que les relacions puguen tenir una concreció real. Tot i ser una visita de caràcter privat, el dos presidents, Cañellas i Pujol, van entrevistar-se, i van saber traure profit de la reunió. La institucionalització de dues reunions anuals sembla un compromís formal dels dos presidents i un camí per avançar en el futur.

Per altra banda, si es confirmen les informacions que publiquem en aquest número, és molt probable que en els pròxims mesos el president Pujol visite València oficialment convidat pel president Lerma. En aquest context, també, cal remarcar la presència de l'alcalde de València, Rita Barberà, a Barcelona i de l'alcalde de Tarragona, Joan Miquel Nadal, a València, per parlar de l'eix mediterrani del TGV. O el suport del conseller d'Indústria i Energia de la Generalitat de Catalunya a la Fira de València.

Sembla que la realitat s'imposa i els vells fantasmes queden reduïts al que eren. El País Valencià, les Illes i Catalunya no poden avançar sense mirar-se en el mateix espill. No solament és un passat comú el que les uneix, sinó que el present i el futur imposen per la seua pròpia dinàmica, quasi deixant al marge voluntats polítiques, un plantejament comú en molts aspectes. Precisament, l'economia, les infraestructures, la política europea són els factors que fan bufar

aquest vent renovador i realista. La realitat ha guanyat la batalla a la miopia i a la distorsió política. En els darrers mesos s'ha obert una nova etapa, sovint més per necessitat que per convicció, però segurament és per aquest camí que cal començar a treballar. Des del pragmatisme, des de l'evidència comuna que en el tren europeu els vells fantasmes hi sobren, perquè ens frenen i ens debiliten. A partir d'aquí, a partir de l'evidència de la necessitat comuna, han de nàixer les voluntats polítiques, s'han de normalitzar unes relacions familiars congelades massa temps en nom de massa absurds. Que un president tinga en agenda a qualsevol dels altres dos, no ha de ser un fet extraordinari, sinó que ha d'esdevenir una rutina del calendari polític d'aquest país.

Carles Salvador, record conscient

La setmana passada es va celebrar en silenci el centenari del naixement de Carles Salvador. El Secretariat de l'Ensenyament de la Llengua, dirigit pel professor Sanchis Guarnier, hagué de triar el seu nom quan va iniciar les campanyes d'ensenyament del català. La figura de Carles Salvador havia esdevingut l'únic referent capaç de donar una garantia a la tasca a emprendre. A la seua voluntat devem els primers cursos de llengua organitzats des de Lo Rat Penat. Les dates amb nombre rodó, i més encara quan es tracta d'un centenari, tenen un component màgic de difícil definició que propicia el reviscolament. El de l'obra de Carles Salvador no té més lectura que la del treball constant i seriós per la llengua. Aquests cent anys, almenys, haurien de servir per situar respecte a l'eix de la seua obra institucions i entitats privades i conèixer així qui, realment, ha estat capaç d'acceptar el seu desafiament, qui l'ha disfressat sota polítiques d'eficàcia i qui l'ha abandonat al servei de polítiques i interessos ben foscos. Fugir de la reflexió, i de la crítica, seria, més que un magre favor al mestre, una traïció.

